

Boldog Ünnepeket és
Eredményekben
Gazdag Új Évet
Kívánunk!

Babits Firkák

*A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja
XIV. évfolyam 3. szám - 2006. December*

Comenius iskolai projekt

A hároméves Comenius projekt iskolaelégedettségi vizsgálatának második évében már túl vagyunk a tavalyi szülők, tanárok és diákok által kitöltött kérdőívek összesítésén és értékelésén is. Ezek a nagytanári előtti faliújságon láthatók, illetve sok információ olvasható a három finn, lengyel, magyar iskola (Babits Gimnázium) által létrehozott honlapon is (www.peda.net/veraja/valkeakovski/lukio/comenius).

Mind Finnországból, mind Lengyelországból voltak látogatóink a tanárcsere keretében az őszi folyamán, majd ezt követően novemberben mi is ellátogattunk a Jelenia Gora-ban lévő középiskolába. Négyen mentünk: Schultheisz Olga, Kálmán Ildikó tanárnők és Szigeti Dóra, Józsa Sanyi a diákok képviselőit. A látogatás szakmai részeként igazgatótalálkozáson vettünk részt. Képet kaptunk arról, hogy a lengyel iskolához képest a mi munkafeltételeink mennyivel kedvezőbbek és milyen jó tanulókkal dolgozunk.

A három iskola közül mi vagyunk a legjobbak a tanórán kívüli önképző körökben (ezzel szeretnének majd a következő tanév novemberében a partneriskolák kicsit jobban megismerkedni nálunk), messze a mi iskolánkban van a legtöbb tábor, hétvégi kirándulás. Nálunk sikerült a diákokat leginkább bevonni a különböző programokba eddig. Elismeréssel nyilatkoztak vendégeink felkészült idegenvezetőkről, programszervezőkről, riporterekről stb. Egyik iskolában sincs ennyi szervezett ünnep és alkalom a szülőkkel való találkozókra.

A finn iskolában ezzel szemben csak évente egyszer tájékoztatják személyesen a szülőket. Egyébként folyamatosan az iskola honlapján keresztül. Ezt részben indokolja, hogy idősebb (16-19 éves tanulókkal foglalkoznak). Az ő oktatásuk erősen követelményrendszerű. Hathetes kurzusokra jelentkeznek a diákok, majd a 6. hét végén a tanulóknak vizsgáznuk kell. Ha nem sikerül a vizsga, egyszer ismétélhetnek, de ha az is sikertelen, újból fel kell venniük az előző, nem teljesített kurzust. Továbblépni csak egy adott szintű teljesítmény után lehet. Ez a teljesítménykényszer biztosítja, hogy a finnek a Pisa-tesztben is előkelő helyet foglalnak el. Érdekes módon ez a teljesítménykényszer még a helyettesítést is ésszerűbbé teszi. A tanár 1-2 órás helyettesítésénél feladatlapokat küld be a diákoknak, vagy az Interneten keresztül megadja tanítványainak az elvégzendő anyagot. Hosszabb hiányzásnál az iskola helyettesítő tanárt kér, általában az egyetemektől. Ebben a bürokráciamentes országban az együttműködés alapja a tisztelet és a bizalom. Fontos, hogy jó hangulatban dolgozzanak, meghallgassák egymást, egészséges vitában alakítsanak ki közös álláspontokat. A felmerült problémákat workshop-okon keresztül dolgozzák fel. A finn iskola igazgatója minden kollégájával minden tanévben leül 1-1 ½ órát beszélgetni közös dolgaikról.

Mind a finn, mind a lengyel iskolában működik évenkénti tanárértékelés. Ezeket a kérdőíveket természetesen szakemberek állítják össze, és értékelik is a diákoktól, szülőktől kapott kérdőívek alapján. Ez együttal egy korrekt visszajelzés az iskolavezetésnek is.

A lengyel iskolában éppen próbaérettségi idején jártunk. Érdekes volt megfigyelni, hogy a vizsgában nem résztvevő diákok milyen sokféle tanárok által szervezett foglalkozásokon vettek részt (pl. mikroszkopikus vizsgálatok, geometriai alakzatok készítése, kiselőadások stb.). A lengyel iskola is szenved a bürokráciától és az alulfinanszírozottságtól.

A finn iskola kezdeményezte a diákcserét iskoláink között a Socrates programtól függetlenül is, tehát az aktuális Comenius program lejártá után is. Ez azt jelentené, hogy diákjainknak lehetősége lenne 1 hetet, vagy tíz napot eltölteni a finn partneriskolában, úgy, hogy közben az ottani egyik diák családjánál lakna. Természetesen ez úgy lehetséges, hogy a magyar diák családja is vendégül látna hasonló hosszúságú időre a finn tanulót, iskolánk pedig biztosítaná az ideérkező vendégdiáknak az iskolai elfoglaltságot az említett időtartamra. Iskolánk igazgatóját erről is tájékoztattuk, nem zárkózott el a kezdeményezéstől, csak írásbeli megállapodást szertne kötni erről a diákcseréről.

Most legközelebb márciusban megyünk Finnországba három babitsos diákkal (Keresztes Nóra, Kolberg Helga 11.a, Vágó Nikolett 10.a). Képes, színes úti beszámolóikra reményeink szerint bizton számíthattok, vagy valamelyik iskolánapok meghallgathatjátok személyesen is őket!

Kálmán Ildikó

(Folytatás következő számunkban!)

Beköszöntő

Az IDB új ügyvivői

Üdvözlét Minden Kedves Olvasónak!

Harsány, áhítattal teli, (még) forraltbor-páramentes rikkantásom mögött ne keressetek mást, mint a közelgő Karácsony fakuló hangulati hatását, ami azért még szíven tud bökni, hogy ilyen megnyilvánulásokat tegyek.

Villámtempóban dolgozott a szerkesztőség, hogy lehozza a harmadik számot, ha úgy tetszik mi ezt a szerény karácsonyi ajándékot szerettük volna adni nektek, hűséges böngészőinknek. Nézzük is szép sorjában, ha már lerángattátok, és a sarokba dobtátok az összegyűrt ünnepi csomagolást, mit is rejt a doboz. Először is Chikány Dániel, volt Babitsos beszámolója nyönyörködhettek a csodálatos Québecről, ha már külföld, akkor a nemzetközi Comenius tanár-diák kooperációs programról is elmerenghettek. Bemutatkozik az iskola új ügyvivői testülete, éves tervezetüket is az újság hasábjain közlik. Talán már fölösleges is megemlíteni, hogy a megszokott rovatok tovább gurulnak, egyedül Vérettségi nélkül kell kibírnotok ebben a számban, az alkotó úgy gondolta, hogy az ünnepi hangulaton nem rongyol keresztül mindenféle horrorisztikus elemekkel. Mindent egybegyűjtve csak annyit mondhatok személyesen és a szerkesztőség nevében is, hogy nagyon boldog Karácsonyt és sikeres Újévet kívánunk mindenkinek! Jövőre találkozunk!

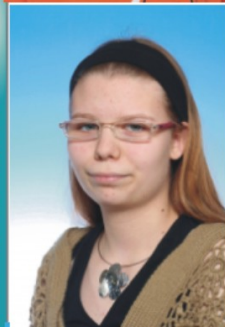
O s z i

A Diákönkormányzat Szervezeti és működési szabályzata szerint minden év októberében választunk új ügyvivői testületet. Ha csak egy csoport jelentkezik akkor az Iskolai Diákbizottság dönt, hogy elfogadja-e a jelölteket, vagy új választást ír ki. Idén csak egy csapat

vállalta a megmérettetést. Az IDB17 igen, 1 nem és 1 tartózkodással bizalmat szavazott az új ügyvivői testületnek (össz. szavazati jog: 23). Íme ők:

Schultheisz Máttyás 8.b: Aktívan sportolok, így talán nem is csoda, hogy én felelek a sporttal kapcsolatos dolgokért az IDB-ben

Ódor Dorottya 9.a: A különböző dekorációk tervezése, szervezése és kivitelezése a feladatom.

Kocsis Andrea 10. a Ötödik óta tagja vagyok az IDB-nek, és most a médiáért felelek az ügyvivők között, tehát hozzám forduljatok, ha effajta kérések vagy problémák lenne. Évek óta szerkesztője vagyok a BF-nek, és tavaly a sulirádióban is hallhattátok a hangom.

Kozma Gábor (Közi) 10.b: Idén én felelek a kapcsolatokért, ami konkrétan a tanárok, diákok és az Igazgató Úr közötti egyeztetéseket fedi le. Fontosnak tartom, hogy mindenki vegyen részt valamilyen szinten az iskolaéletben és erre temérdek lehetőség kínálkozik.

(Bocs a két évvel ezelőtti képért, de nincs más - A szerk.)

Knotz Anikó 12. b Hosszú évek óta vagyok benne az IDB-ben, az utóbbi 3 évben ügyvivőként. A testületben a diákéletért felelek, szóval engem keressetek, ha kérdések, kérések van programokkal, iskolai elfoglaltságokkal stb. kapcsolatban. 2004-ben az IDB radikális átalakítását indítottuk el az SzMSz megváltoztatásával. Olyan rendszert szeretnénk, ahol minden diáknak tényleges beleszólása lehet az iskola életébe, de ez nem működik, ha nem halljuk a hangokat. Tehát akinek véleménye van, aki tenni szeretne valamit, ne álljon meg, szóljon! Ha kell, ha tudunk, segítünk.

A forrástól

Új rovatunkban a 20 éves gimnáziumunk régebben végzett diákjait szeretnénk bemutatni nektek. Olyanokat akiknek a története érdekes lehet, esetleg tanulságos. A Babits -napon néhányukkal megismerkedhettetek. Következzen a folytatás a z újság oldalain!

Québec a fagy birodalma

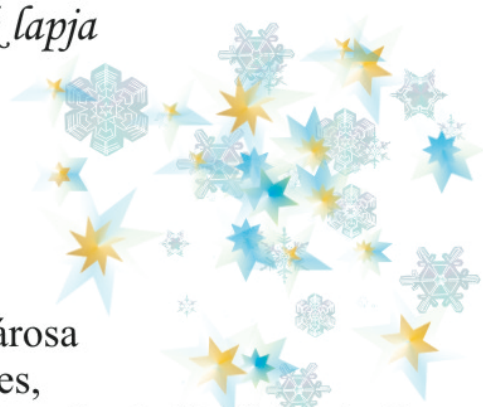
„Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver” Az én országom nem is egy ország: maga a tél énekelte egykor Gilles Vigneault, egy kiváló kebeki énekmondó. És nem fér kétség hozzá, hogy igaza volt, hiszen Québec-ben a tél hat hónapig tart: októbertől márciusig...

Chikány Dániel, gépészmérnök

1991-től voltam a Babits Gimnázium diákja az első nyolcosztályos évfolyam tagjaként, Lőrincz Margit és Balatoni Teréz tanárnők szárnyai alatt nevelkedve. Egy ideig tájfutóként, majd (allergia miatt) a röplabda csapatban sportoltam a suliban, nem beszélve a túlélők rendszeres látogatásáról. Érettségi után, 1999-ben a BME-n folytattam tanulmányaimat a Közlekedésmérnöki Kar francia tagozatán. A 2003/2004-es tanévben Kanadában tanultam, majd 2005-ben diplomáztam. Jelenleg az EADS Composites Aquitaine mérnöki cégnél szakmai gyakorlatot folytatok Franciaországban.

A Babits Gimiben kezdtem franciát tanulni Péter Irma tanárnő irányításával, majd nyelvszeretetemet tovább vittem a Műszaki Egyetemre is, ahol két éves francia nyelvű részképzés alatt elsajátíthattam a műszaki szaknyelvet is. Ez a két év segített hozzá egy frankofón tanulmányi ösztöndíj elnyeréséhez is, az úti célnak a lehető legmesszebbi frankofón területet, Kanadát választottam.

A forró nyár végére érkeztem, egyedül, senkit nem ismerve, 7500 km repülés után, egy 36000 hallgatót számláló „mindenes” egyetem egyik kollégiumába. A magány persze hamar elmúlt, mikor a szomszédokkal, konyhatársakkal és órai kollégákkal összeismerkedtem: kebekiek, franciák, algériaiak, tunéziaiak, spanyolok, szenegáliak, kameruniak, németek, hollandok, és ki tudja még, hányféle népség, akiket mind egy dolog kapcsolt össze: közös nyelvünk, a francia. Hamarosan a helyi lakosokkal is összebarátkoztam, tagjává váltam egy egyházi kórusnak, és havonta egyszer táncházba is mentem (a néptánc szeretetét itthonról vittem), ahol elmerülhettem ennek a szép, de meggyötört országnak a népi kultúrájában: dallamaik a francia, ír és skót gyökerekből táplálkoznak.

Helyesen írtam, hogy ország, mert bár közigazgatásilag Québec csupán Kanada egy provinciája, tartománya, nyelvileg és kulturálisan oly mértékben elkülönül, hogy valóban külön népről beszélhetünk. Québec tartomány fővárosa Québec város-Kanada legrégebbi települése-ma kb. 600ezres, Közepes város tiszta levegővel, európai jellegű óvárossal, és gyönyörű kilátással a Szent Lőrinc-folyamra. Egykor véres ütközetek színhelye a francia telepesek és az angol hódítók között, melynek kimenetele végül azóta tartó angol fennhatóságot eredményezett.

Az ősz hamar beköszöntött, még a meleg vissza-visszatért (vénasszonyok nyara, avagy arrafelé „indián nyár” az indián őslakosok ekkor intézték utolsó támadásaikat a betolakodó francia telepesek ellen a fagy beállta előtt), és a juharfák levelei jelezték a tél közeledtét, gyönyörű színekbe öltöztek a fák: a lángoló vörös, barna és sárga minden árnyalatába. Az első hó november 5-én esett le a városban, de október 25-én, egy kiránduláson már bokáig gázolhattam benne, és befagyott szélű patakokon keltem át. December elején aztán olyan hóiharra ébredtem, hogy a szobám ablakából alig lehetett kilátni: sűrűn kavargott a levegőben, és már vagy 40 centis volt a hó. A közlekedés megbénult, az egyetem bezárt, a vizsgák elmaradtak. Estére közel méteres hókupacokat hordott össze a szél, az egyetem, a város, minden egyszerre megváltozott, csend honolt és béke, rikító tisztaság. A szabadtéri, locsolt pályákon a srácok megkezdték a hokizást és a korcsolyázást, az emberek leporolták a sífutólécet hódeszkát, és ki-ki a maga téli sportja után nézett... hogy a hosszú fagy monotonitását. A sportok persze csak jó időben gyakorolhatók: mínusz 15-20 fok alatt, mikor lélegzetvétel nélkül az orrban megfagynak, és összetapadnak a szőrszálak, nem érdemes kimozdulni. Az egyik spanyol srác fél órát töltött mínusz húsz fokban sapka nélkül a kórházi ellátása után még hetekig turbánt hordott, de sikerült megmenteni elfagyott füleit. A mókusok és a mormoták, akik csak úgy hemzsegték ősszel az egyetem kis erdeiben, már visszahúzódtak odúikba és üregeikbe. Utazásaim során rájöttem, Kanada milyen gazdag élővilággal és természeti kincsekkel rendelkezik. A Szent-Lőrinc hatalmas tölcsértorkolatán ősszel fölúsznak a bálnák, a fókák és a belugák, és hajón vagy motoros gumicsónakon kihajózva megfigyelhetők, hogyan jönnek föl levegőt venni, magas páraoszlopot fújva ki fecskendőjükből. A hóladak vándorlási útvonala is Québec-en keresztül vezet: október-novemberben több mint 30 000 hólad pihent meg a Szent-Lőrinc partján az Északi-sarkvidék és New Jersey közötti utazásukat megszakítva.

Tavasszal egy nemzeti parkot járva tarajos sült és fekete medvét is láthattam, bár az utóbbitól nem voltam elragadtatva: jóformán menekülőre kellett fogunk. És tudtátok-e, hogy Québec város mellett egy 80 méter magas vízesés, a Montmorency-vízesés található, ami magasabb, mint a Niagara (50 m), ami viszont a legszelesebb a világon. Ez a Montmorency télen, a hosszan tartó fagyban teljesen befagy, és a kavargó vízpára pedig egy hatalmas jéghegyet épít a lábához. A tavak és a folyók is másfél méter vastagon befagynak, így gond nélkül lehet rajtuk korcsolyázni, kirándulni vagy hómotorozni. Állítólag annak idején, mikor még nem épült meg a két hatalmas híd, a Szent-Lőrinc jegére telente vasutat építettek, és az emberek vonattal keltek át a túlpartra, Lévis-be. A hóból és jégből jókora szobrokat is faragnak a farsangi karnevál rendezvénysorozata keretében, illetve a várostól nem messze minden évben fölépül egy hotel is: kizárólag jégből és hóból. A pénzes vendégek állati szőrméken, hálósákban alhatnak a kellemes, valamivel 0 fok fölötti hűvösben, a falak, a bútorok, az oszlopok, a tető, a bárpult: minden jégből készül. Az Absolut Vodka-t jégpohárban szolgálják föl...

A tavasz nehezen jön el, és erősen megkésve a mi időjárásunkhoz képest, pedig bármilyen meglepő is: Québec majdnem azonos szélességi körön fekszik Budapesttel! A hatalmas hófúvó és hókotró gépek az elszállított havat üres telepeken, sportpályákon halmozzák föl, vagy parkolók szélén. Ott április végére olvadnak csak el teljesen a tömör jég- és hóhegyek, amikor a fák már rügyeznek, és a mormoták is előbújnak. Az élet lassan helyreáll, a nagykabátok eltűnnek, és ahogy eljött 2004 tavasza, nekem is haza kellett utaznom nyolc és fél hónap után Budapestre. Mikor hazaértem, pár napig nem tértem magamhoz az élményektől. Fölébredtem az ágyamban, és azt hittem, álom volt az egész, és nem is történt meg velem. De ott a bőröndöm-meg a hokiütő is! Ja, meg az a poszter: húhh, akkor valóság volt, és megnyugodtam.

A rút luk

*Endrey Marcell:
Álmavásár*

- Mi ez?

- Ez, uram, egy alma.

- Maga szerint így néz ki egy alma?

- Igen, uram, így néz ki. Mi kivetnivalót talál benne?

- De hiszen ez... ronda!

- Én nem találom annak, uram. Mi ronda rajta?

- Ezek a sárga foltok például, hogy a legfeltűnőbbel kezdjem.

- Ilyen foltok minden almán vannak, uram.

- Ez nem igaz.

- Uram, ez teljesen természetes. Higgye el nekem!

- Maga rossz árut akar nekem eladni!

- Láthatja, uram, mindenkinek ezt árulom.

- Van egy árus a piacon, akinél igazi almákat lehet kapni?

- Minden árus ilyen almát fog önnek kínálni, uram.

- De hát ez nem alma!

- Miért, milyen egy alma, uram?

- Hát sokkal kerekebb, szabályosabb. Egyenletes piros, fénylik a héja. Egyáltalán, sokkal szebb ennél!

- Hol látott ilyen almát, uram?

- Hát... hirdetésekben, reklámokban... Apám is mindig ilyen almákat hozatott!

- A hirdetésekbe, reklámokba mindig a legszebb fajtákat teszik, uram, és még utólag is javítanak a képen számítógéppel.

- Na de...

- Van olyan alma, amit direkt látványra fejlesztenek ki. Génkezelésnek vetik alá. Ezek már csak reklámnak jók: az ízük borzalmas lesz. Ilyeneket is gyakran szoktak fényképezni.

- Nem hiszem.

- Pedig ez így van.

- És mi ez az... ízé a közepén?

- Az a szára, uram. Minden almának van szára.

- Amiket eddig láttam, azokon nem volt!

- Előkelőbb helyeken mindig levágják a szárát felszolgálás előtt, uram. Azt tartják, úgy ízlésesebben néz ki.

- És ez mennyire igaz is!

Folytatás a 7. oldalról

Grafika: Lascsik Anna

- Én nem talállok benne semmi kellemetlent.
- Maga is annak találná, ha most látna először ilyen.
- Meglehet. Attól tartok, maga viszont már élete végéig nehezen fog tudni elszakadni attól az elképzeléstől, hogy az igazi alma...
- Így van. Én is így hiszem.

A gazdag fiatalember végül megvette az almát, ha már - életében először - elment érte a piacra. Mégsem tudta rászánni magát, hogy beleharapjon a sárga foltokkal tarkított, furcsa alakú és azzal a borzalmas szárral rendelkező valamibe. Forgatta a kezében, majd az egyik saroknál a háta mögé hajította.

A bódé mögül előugrott egy rejtőzködő utcagyerek, felkapta az almát és elfutott vele.

Még sosem evett almát, és most, egy bokor biztos rejtekében mohón harapott bele a piros gyümölcsbe, és falta, falta...

Milyen édes volt az íze!

Babits-nap 2006

„Idén húszéves a Babits Mihály Gimnázium”. Ezt a mondatot

számtalanszor hallhattuk az utóbbi időben, és bizonyára többé-kevésbé valamennyien büszkék vagyunk a kerek évfordulóra. Ez ugyan nem olyan kerek, mint a bűvös 100, melyet a közelmúltban ért el a Könyves Gimnázium, de nem a mennyiség, hanem a minőség a fontos. Babits Mihály rövid tanári pályafutásának egyébként a Könyves Kálmán Gimnázium is színhelye volt.

Az eltelt 20 év jegyében zajlott le az idei Babits nap, mely több szempontból is rendhagyó volt. Először is az előadásokat ezúttal volt Babitsos diákok tartották, akik jelenlegi foglalkozásukról meséltek illetve arról, hogy hogyan valósították meg álmaikat. Ezzel próbáltak példát mutatni az elkövetkezendő generációnak-vagyis nekünk. De kanyarodjunk kicsit vissza az időben: Egy héttel előbb, szerdán 171 környékbeli iskolából jött nyolcadikos mérhette össze tudását matematikából, magyarból, angolból és természettudományokból a Babits Kupán. Az eredményhirdetésre a legjobbak a Babitsnapon jöhettek el, ahol a Kossuth Könyvkiadó szebbnél szebb kiadványait nyerték. Csütörtökön este jelentős eseménynek volt színhelye iskolánk: nálunk zajlott ugyanis a IV. és XV. kerületi szavalóverseny, melyen mi más lehetett volna a megkötés, minthogy az egyik választott vers Babits-költemény legyen. „Természetesen” Babitsos győzelem született. (Ez nem feltétlenül természetes- A szerk.) A győztesnek - Kozma Gábor 10. b ezúton szeretnénk gratulálni és további sok sikert kívánni. November 24-én tehát már volt, ami megadja az alaphangulatot. Akik jobban kedvelik a hagyományokat az alsóbb évfolyamokról mesemondó és matematikai versenyre, a felsőbb évfolyamokból „Így írunk mi” és matematika versenyre mehettek, illetve a többiek a fentebb írt előadásokon vehettek részt.

Feeske Orsolya 1991
Képzőművész

Demény Ádám 1994
Pénzügyőr százados

Haris István 1998
Építőmérnök
Doktorandusz

Szládek Gábor 2000
Villamosmérnök
Doktorandusz

Faragó Kálmán 1996
Költő, műfordító

Mesemondó verseny

. Ezek után teljesen külön vált a felső és alsó évfolyamosok programja: 5.-8.-ig Levente Péter előadását nézhették, míg 9.-12.-ig először Papadimitriu Athina művésznő adott elő versben és énekekben egy zenés irodalmi összeállítást, majd Dr. Sipos Lajos egyetemi tanár, iskolánk régi barátja tartott rendhagyó órát a költőóriás életéről. Végül iskolánk diákjainak „Ősz és tavasz között” című műsora hangzott el, szintén Babits Mihály verseiből összeállítva. A „fáradtabb” diákok, akik nem voltak kíváncsiak a délutáni programokra, ebédelést követően haza indultak, pedig azok döntöttek jól, akik még maradtak, mert az eredményhirdetés után kezdetét vette a „Miénk a színpad”, melyen jobbnál jobb produkciók kerültek előadásra. Volt divatbemutató, mely a történelem során változó női divat igen gazdag anyagát dolgozta fel, Monty Python jelenet, melyben az iskola történetében először egy diák azt mondhatta Antal István tanár úrnak minden különösebb retorzió nélkül, hogy „Takarodj!”. Táncbemutatók és egy énekes produkció után következett a délután fénypontja, a hastánc, melyet mindenki (nem csak a szereplők) nagy izgalommal várt. Hát mit mondjak, nem kellett csalódnunk, minden várakozást felül múlt a profizmus és a dinamika, mellyel a számokat előadták, mondom ezt minden hátsó szándék és kettős értelem nélkül. Az este folyamán sor került még az aulában látható festménykiállítás megnyitójára valamint a Babits-díj illetve a Babits Mihály Gimnáziumért Kitüntetés átadására, melyhez ezúton gratulálunk Burgermeisterné Barina Johanna tanárnőnek és Gombos Marika néninek.

Számomra úgy tűnik, sikerült méltó módon megünnepelnünk a szép évfordulót, és csak reménykedni tudunk, hogy egyszer talán majd a 100 éves évfordulón, mint nagyon-nagyon öreg diákok vehetünk részt, vagy mindenesetre hogy az iskola eléri ezt a kerek számot is.

Nemes András 10. b

Interjú Dr. Sipos Lajossal

A Babits nap utáni felfordulásban azért sikerült végre megtalálnom idei előadónkat Dr. Sipos Lajost, akinek az aula egy csendesebb, de annál hidegebb sarkában tettem fel kérdéseimet Babitsról, a bölcsészkarról és sok másról.

- Mikor kezdett el Babitscsal foglalkozni és miért pont Babitscsal?

- Nem nagyon sokkal az érettségim után (azaz 1959-ben), Babits nem volt hozzáférhető, nem adták ki a könyveit, ám a testvéremnek a Könyves Kálmán Gimnáziumban volt egy olyan magyartanára, aki nagy híve volt Babitsnak, és ő hozta haza a füzetait - én akkor másodéves egyetemi hallgató voltam-, és elámultam ettől az embertől. Attól kezdve olvasom folyamatosan, 1959-től, ha megérem a 2009-et, akkor 50 éve.

- És a többi 20. századi költőhöz hogy viszonyul?

- Elsősorban azokat a költőket szeretem - az egyetemen ugye én a modern magyar irodalomtörténeti tanszék tanára vagyok -, akik a 20. században éltek: a Nyugat folyóirat költőit, a Nyugat folyóirat körüli költőket, az Újpesti költők közül Berda Józsefet, akinek a kötetéhez, az összegyűjtött verseihez utószót is írtam, de Kosztolányival, Juhász Gyulával, Kassákkal és most legutóbb Jobbágy Károllyal is eltöltöttem kellemes, hosszú órákat.

- Gyakran hallani, hogy akik frissen, bölcsészdiplomával végeznek, nem nagyon tudnak elhelyezkedni, mert túlképzés van. Ez igaz?

- Ez sajnos igaz. Két oka van ennek: egyrészt, hogy átlagosan egy évfolyamon, egy évben körülbelül 115 000-130 000 gyereknek kellene születnie, de most vannak olyan évek az utóbbi időszakban, amikor 85 000-en születnek. Ezt ugye el lehet osztani, aki ma megszületik, az 6 vagy 7 év múlva első elemista lesz, sokkal kevesebb iskolára és tanárra lesz szükség emiatt a születési krach miatt. Ennek vészes következményei lesznek. Sokkal kevesebb tanárra lesz szükség, és ezenközben pedig Magyarországon egyre több egyetem és főiskola alapult. Mindenhol megnövelték a létszámot, tehát egyik oldalon egyre kevesebb gyerek van, akit tanítani lehet, a másik oldalon egyre több olyan ember, aki arra készül, hogy valamikor tanítson.

- Mégis, kinek tanácsolja, hogy bölcsészkarra menjen?

- Ez a dolog most sokkal bonyolultabb mint ezelőtt bármikor, mert most a bölcsészkar két fokozatú 2006 szeptemberétől: aki 3 évet elvégez, az kap egy úgynevezett BA szintű diplomát. Ezzel a diplomával semmit nem lehet kezdeni. A végzetek 30 %-a mehet mesterfokozat, úgynevezett MA diploma megszerzésére, és aki mesterfokozatra mehet, azoknak egy töredék része lesz tanár. A legnagyobb szomorúsággal azt mondom, hogy most senkinek nem ajánlom a bölcsészkart.

(Folytatás a 12.oldalon)

Azt ajánlom, hogy mindenkinek legyen egy kenyérkereső foglalkozása, és legyen meg az az öröme, hogy olvas. Ha mondhatom, akkor a családomat mondom példának: egyik testvérem költő és műfordítónak indult, a másik testvérem orvos lett, én ugye irodalomtanár. Ez a másik testvérem azt mondta, hogy a családukban kétféle ember van: egyik, aki az irodalomból él (ez volt a költő és műfordító öcsém meg én), és, aki az irodalomnak él (vagyis ő). Én azt javaslom, hogy az irodalomnak kell élni, a bölcsészetből pedig borzasztóan nehéz lesz megélni, belátható időn belül pályát és foglalkozást találni.

- Sajnos ezt mi is látjuk, rengeteg humán beállítottságú diákunk van, és ők sem tudják, hogy mit kezdjenek magukkal a jövőben.

- Ki kellene keresni valamilyen érintkezési pontot a humán tudományok és a megélhetést biztosító dolgok között. Nehéz.

- Tud valamit tanácsolni, hogy ez mi lehet?

- Ez azért borzasztóan nehéz, mert amikor az ember elkezd gondolkozni, akkor körülnéz és ha nem is fogalmazza meg, mégis kiválogat magának szerepeket: ilyen szerep az anyaszerep, az apaszerep, a tanárszerep, a villanyszerelő szerep, az orvosszerep, az ápolónőszerep, a bírószerp, a számítástechnikus szerep.

Mindenkinek 3-4 szerepet kell végigjátszania életében fel kell készülnie arra, amit a nálunk fejlettebb társadalmakban már pontosan lehet látni, hogy 5 évenként az embernek át kell tekercselnie magát. Az én generációm szerencsés volt ebből a szempontból, mert mi az egész életre készültünk fel. Maguknak már nem lehet egy döntést hozni. Nem lesz könnyű.

- Én ismerem Önt az Újpesti Közművelődési Körből. Mit gondol, hogyan lehetne a fiatalokat a körbe csábítani?

- Minden korosztálynak megvan a maga természetes közege. Egy 16 éves a 26-36-46-56-66 évesek között nem érzi igazán jól magát, mert nagyon messze van életkorban tőlük. Én azt hiszem, az lenne jó, hogyha pl. a Babits Gimnáziumban alakulna egy ahhoz hasonló baráti társaság, mint a közművelődési kör. Az Újpesti Közművelődési kör nagy örömmel segítené, támogatná a gimnáziumokban alakult közművelődési köröket. Én azt hiszem, hogy ez még értelmes is lenne, mert ez nem kötelező, ezért nem fizetnek, ebből senkinek semmiféle anyagi haszna nincs. Érdemes meghallgatni akkor is, hogyha az ember, hogy is mondjam, bizonytalan abban, hogy ez igaz. Érdemes meghallgatni olyanokat, akik tudnak beszélni a pályájukról. Van, aki érdekesen tud beszélni a pályájáról, van, aki dögunalmasan beszél a pályájáról. Aki értelmesen tud, abból - ha nem is választja az ember azt a pályát -, valamit mégis csak ki tud hámozni. Ez az én javaslatom.

-Köszönöm az interjút!

Öregdiák találkozó

Szerencsére idén is rengeteg már végzett diák „zarándokolt” vissza hozzánk-a hagyománnyá vált Öregdiák-találkozóra. Mivel idén lett 20 éve, hogy a Babits megnyitotta kapuit, gondoltuk, a szokásos beszámoló helyett valami mással (is) készülünk. Ezért-amíg a volt Babitsosok s a tanárok tea és süti mellett társalogtak-„száguldó riporterként” faggattam a vendégeket arról, hogy milyen maradandó élményekkel gazdagodtak az itt töltött évek alatt.

Nagy öröömre-és megkönnyebbülésre-szolgált az, hogy igazán sokszínű lett a válaszok tárháza; annak meg különösen örültem, hogy '94-ben végzettekkel is beszélgethettem, csakúgy, mint azokkal, akik egy éve még a Babits padjait koptatták.

Tehát következzenek egy kis ízelítő a válaszokból:

-A legmeghatározóbb élmény? Talán a gólyatábor...

-Hú, sok van... Például a délutáni matekórak... Ti tudtok még valamit mondani?

-Ki ne hagyjuk a szalagavatót!
-Meg a lyukasórák a kisépületben...

-Minden nap egy élmény volt!

-Meghatározó emlékként azt tudom mondani, hogy itt ismertem meg a barátaimat, és Marton Sándor tanár úr matekfakultációja és Barina Johanna tanárnő fizikafakultációja is mély nyomot hagyott bennem.

-Hiányzik a Babits!

-A nyári táborok nagyon hiányoznak...

-A köpenyviselés maradandó élmény volt-főleg annak örültem, amikor eltörölték... Arra is szívesen emlékszem vissza, mikor szünetekben beültünk a karámba beszélgetni.

-Teri néni és Irma néni a könyvtárból!

-Többek közt itt ismertem meg a mostani férjemet...

-Ez az itt töltött 8 év felejthetetlen, ezt így tudnám mondani.

-Az, amikor az egyik osztálytársam elesett a székek órán, és a lábai égnek álltak. Szegény hiába csápol, nem tudott felkelni...

-Annyi minden történt, hogy pár mondatban nem lehet összefoglalni... de a legnagyobb élmény az érettségi volt.

-A németórak... meg amikor a barátnőm kiesett a karámból.

-Az Antal tanár úr által szervezett táborok, mert mindig nagyon jó volt a hangulat.

-Teri néni, a konyhas nénik meg az egész 8 év.

-Hú, így 12 év távlatából nehéz visszaemlékezni... Merthogy '94-ben végeztünk...

-Nem is emlékszel a gólyaavatásunkra, amikor kellett készíteni a vetélkedőre azt a filmet? Nem te mondtad az aláfestőszöveget?

Folytatás a 13. oldalról

-Mikor az egyik osztálytársunk betörte az ablakot!

-Jaj, és arra emlékeztek, mikor szétrúgták az öltözőszekrényt?

-Az tényleg meghatározó volt...

-Egy másik osztálytársunknak meg a fülében maradt a ceruza matekfakton!

-Le kellett mennie az orvosiba, hogy kivegyék!

-Nem is az orvos vette ki, hanem Bella néni!

-Meg mikor itt ültünk este nyolcig a Babits Firkákkal!

-Jól éreztem magam, mikor Csehországba mentünk az énekkarral, aztán az is, mikor próbáltuk a Sok hűhó semmiértet...

-A szalagavató szép élmény volt...

Apropó maradandó élmény. Az Öregdiák-találkozón folytatott tevékenységem során az volt a legmaradandóbb élményem, amikor az egyik interjúalany, mikor megtudta, hogy a Firkáktól vagyok, hatalmas „Kollegaaaaaa!”- felkiáltással előkapta a fényképezőgépét, és alig pár centiről belevakuzott a szemembe.

Maga a találkozó igen kedélyes hangulatban telt. Legtöbbször az asztaloknál vagy a karámban ültek, beszélgettek és sztorizgattak, vagy laptopjukon mutogatták egymásnak fényképeiket. Ám temérdek érdeklődő volt a videó-, illetve fényképvetítésre is; olyanok is akadtak, akik felkeresték a tablójukat vagy osztálytermüket. Egy szó mint száz, mindenki Remekül érezte magát.

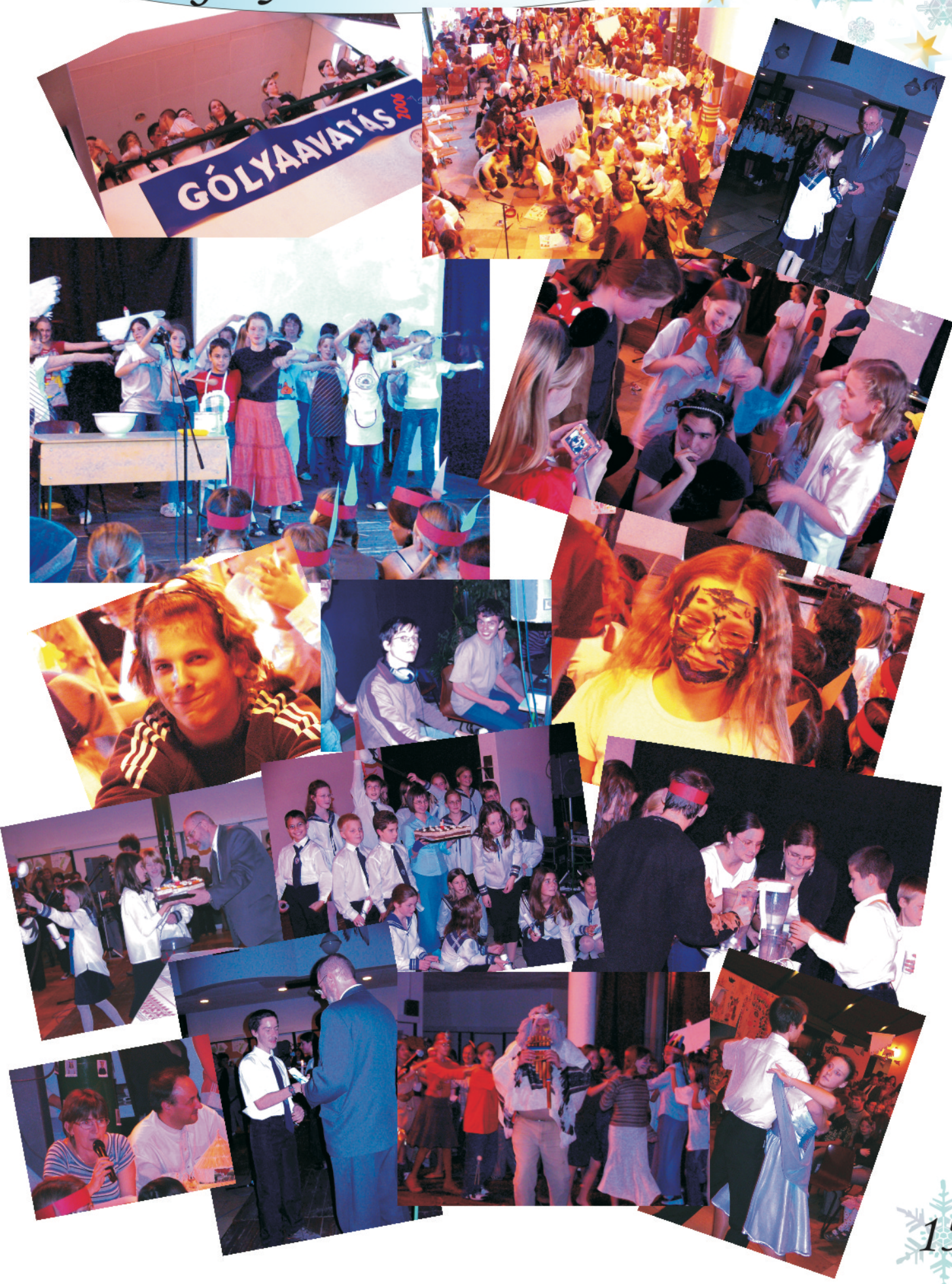
Dorka

A Gólyabál - gólyaszemmel

Mi, naiv gólyák azt hittük, a felvétellel mindent elintéztünk és megúsztunk. Így amikor megérkeztek első feladataink, meglepődünk, de örömmel és buzgón láttunk hozzá. Hétről hétre újabb teendőket kaptunk, pl. nyomoztunk, matricás cipőtálpakat lestünk, gyufásdobozt gyűjtöttünk, hogy a következő szünetben felkutathassuk őket az iskola legrajtettebb zugaiban. „Indián gólya” létünkre fő tennivalóink a sátorépítés, a törzsi táncok betanulása, tenyérfestés és totemoszlop díszítése voltak (utóbbi három miatt túlórázgattunk is). Izgultunk, nevettünk, töprengtünk, kapkodtunk, és beköszöntött a nagy nap. Péntek reggel a gólyák pizsamában-és táská helyett vödörrel-léptek be a suliba. Mindenki a délutánt várta, és az hamar el is jött. A bál nagyon jól kezdődött, hiszen előadhattuk táncainkat, majd az izgalmas feladatok következtek: emléktábla rajzolás, lufivadászat, karaoke, pólópuszilgatás, arcfestés, csacsi-pacsi, vödörlövés, turmixolás és emberrablás: egy-egy gyereket elvittek és eldugtak egy távoli terembe (a mi emberünket a fizikába). A keresésükre indulókat hangos énekléssel és kiabálással biztattuk. Idejében előkerültek, így sor kerülhetett a záróprodukcióra. Az 5.a-sokkal sok tanár, még az igazgató úr is táncra perdült. Végül ők nyertek. Átöltöztünk, majd titokzatos ünnepi hangulat várt vissza minket. A sötétben csak a sorsfalat állók gyertyái világítottak. Névsorban kígyóztunk át köztük, elfoglaltuk állóhelyeinket, és letettük az esküt. Ezek után átvehettük okleveleinket és Babits-címerünket. Csak egy osztály győzött, de a legfőbb célját minden gólya elérte: teljes jogú BMG-s diákká válhatott.

Kelep Elek

A Gólyaavató képekben

Sakkrovat *Molnár Sándor tanár úrral*

Ismét következzen egy Samuel Loyd feladvány!

Állás betűjelzésben:

Világos: Kg3 Hg4 Vf8 Ff7

Sötét: Kh7 Bg6 , gyalog g5

Világos indul, és a második lépésben mattot ad!

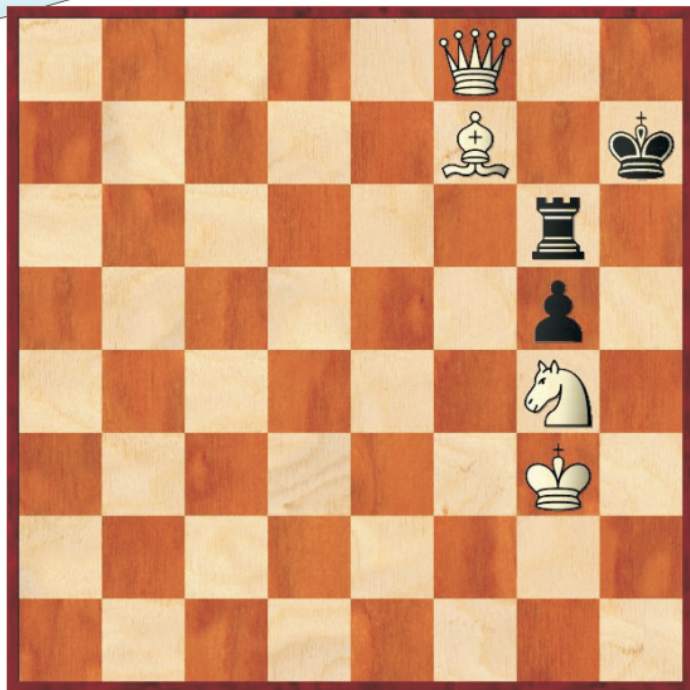
Az előző feladvány helyes megfejtése: 1. Va8!!

Csokoládét nyertek: Kapitány Gábor, Szűcs Gábor, Bihari Gábor 11.b osztályos tanulók.

Mostani megfejtőink is egy-egy csokira számíthatnak.

Szép partikat az ünnepek alatt!

Molnár Sándor

Kedves Olvasóink! Ahogy a beköszöntőben írtuk, nagyon gyorsan készült ez a szám. Elnézést kérünk az esetleges hibákért és az anyagtorlódás miatt később megjelenő cikkekért! Boldog Ünnepeket Kíván a Felelős Szerkesztő

Babits Firkák

A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja

XIV. Évfolyam 3. Szám - 2006. December

Megjelenik 250 példányban - Felelős kiadó: Kocsis Andrea IDB ügyvivő

Szerkesztették: Molnár Sándor tanár úr, Kálmán Ildikó tanárnő, Oszi, Anna, Viktor, Kristóf, Ancsa, Zsuzsi, Kati, Tamás, Tomi, Szoki, Nemes Andris, Niki, Alexandra, Marcell, Dóri, Lili, Dóri, Dorka....

Felelős szerkesztő: Marton Sándor

Külön köszönet Teri néninek!

Köszönjük Újpest Önkormányzatának támogatását!

Nyomdai munkák: KAMARAPRINT KFT

1047 Budapest Tóth Aladár utca 16-18. Tf.:0612334290

babitsfirkak@freemail.hu www.babitsfirkak.fw.hu